

mue, man forbruger, ikke giver Rente mere, og de Laan, man optager, skulle forrentes, og altsaa, hvad enten man følger den ene eller den anden Vej, kommer det til at virke som en Forgølse af den aarlige Udgift. Det er ganske utvivlsomt, at denne Forgølse af den aarlige Udgift maa dækkes af de løbende Indtægter. Derom kan der ikke være nogen Tvivl; thi man kan jo dog ikke vedblive at laane for at dække Renterne og saa fremdeles; thi saa vilde man efter min Mening overspøse en Lovlig stor Byrde paa Efterkommerne. Det Passende vilde være, at man strax begyndte at amortisere saadanne Laan, men derved blev selvfølgelig den løbende Udgift endnu større; thi saa blev det ikke blot Renterne, men Amortisationsbøbet, som maatte paaregnes som fremtidig løbende Udgifter. Naar det ærede Medlem endvidere spøiede til, at han ogsaa, naar det behøvedes, kunde være med til at stemme for en extraordinær Skat, en midlertidig extraordinær Skat, for at tilvejebringe saadanne nødvendige Foranstaltninger, vilde vistnok kun Saa være uenige med det ærede Medlem, naar det virkelig var nødvendigt at gjøre det. Men jeg tror, at Mange vilde være uenige med det ærede Medlem, naar der ikke er en saadan Nødvendighed tilstede, og jeg formaar ikke for mit Bedkommende at se, hvorledes vi for Tiden med de store opparede Beholdninger og med den meget gode Kredit, vi have, skulle være nødsagede til at ty til det Middel at lade den nulevende Slægt gennem extraordinær Skat betale det, som man ellers alle andre Steder i Verden vil anse det for mest passende at fordele ogsaa paa Efterlægten ved at laane Bøbet dertil.

Krieger: Jeg har tvungen dertil ved den Maade, hvorpaa den ærede Minister igaar udtalte sig, hævedet min Anskuelse om det Hovedspørgsmaal, som særlig laa mig paa Sinde, og jeg skal derfor meget rolig lade de Bemærkninger, som jeg fremsførte, i deres Totalitet staa hen til nærmere Overveielse og ikke begynde en ny almindelig Forhandling om dette Spørgsmaal. Det er kun nogle ganske enkelte Smaabemærkninger, som jeg tror, at det er rigtigt til pæbliffelig Belysning af et Par Detailler strax at berøre, da det vilde falde underligt at komme tilbage til dem ved en senere Leilighed. Jeg har allerede sagt, at det Synspunkt, jeg gjorde gjældende med Hensyn til Krigsskattens Karakter, ikke er af dem, der skal procederes, og det var min Grund til, at jeg ikke berørte en Bemærkning af den ærede Finantsminister, som jeg virkelig troede, at han snarest havde fremsat spøgende for at bringe lidt Lid ind i Forhandlingen, nemlig Omtaalen af nogle ældre Krigsskattens Karakter, som skulde kunne melde sig til Eftergivelse; men da denne Bemærkning viser sig i Dag som en Gjenganger, kan jeg ikke lade være at sige, at Ministeren ikke har lagt tilstrækkelig Mærke til, at Krigsskatmærket for længe siden ved

ny Lov er taget af disse Skatter, der ligger Forstjellen; Krigsskatmærket staa uroffret paa Løbskatloven, men paa disse Kartkornsskatter er det forlængst begravet, saaledes at der behøvedes en overordenlig heldig Grindring for at udgrave dem. Den ærede Minister gjorde en anden Bemærkning, nemlig den, at det jo i 1864 havde været saa let at sætte en Lidsgrændse for Krigsskatlovens Gjældighed, dersom den Opfattelse af den, som jeg gjorde gjældende, var rigtig. Ja, saaledes taler man efter 17 Aar; dengang, i 1864, talte man ikke saaledes og tænkte ikke saaledes, man tiltroede sig ikke dengang med saamegen Lethed at se ud i Fremtiden, at man turde sætte denne Frist; man var, som det er sagt i det andet Thing, dengang saa loyal, at man ikke vilde sætte en bestemt Lidsgrændse. Havde man forudset, hvorledes denne Omstændighed vilde blive benyttet, saa er jeg overbevist om, at man havde sat en Lidsgrændse, der sandelig ikke havde lydt paa 17 Aar.

Endelig kun en Bemærkning med Hensyn til min tidligere Stilling til Løbslovgivningen, hvilken Stilling ganske rigtig var den, som nødvendiggjorde mig denne Udtalelse efter den Maade, hvorpaa den høitærede Minister udtalte sig igaar. Den ærede Finantsminister henviste til den Different, som i 1874 var tilstede mellem mig og Flertallet i det Udvalg, der blev nebsat angaaende det Løbslovsforslag, jeg havde den Ære at forelægge i Samlingen 1873—74. Jeg skulde næsten tro, at den høitærede Minister i dette Dieblit erindrer Betænkningen bedre end jeg og maasse endogaa mit eget Forslag i det Hele bedre, end jeg nu gjør. Jeg vilde derfor ønske, at han havde noget nærmere betegnet, hvorledes man i Virkeligheden skal forstaa det Udtryk, han brugte om Flertallets Stilling, et Udtryk, som nemlig havde en paafaldende Lighed med det Udtryk, han selv havde brugt, nemlig at man ikke ansaa det for rigtigt at vedtage en „væsentlig“ Nedgang i Indtægterne. Ordet „væsentlig“ er jo meget elastisk, jeg tør ikke paatage mig bestemt at sige, hvad den ærede Finantsminister nu til Syvende og sidst derved forstaaer, og andre Medlemmer vilde maasse igjen have en anden Opfattelse. Vil man altsaa vide, hvad der ligger i det Ord „væsentlig“, saa har det en stor Betydning, at det faar en Oversættelse i Tal. Den ønsker jeg nu slet ikke, at den ærede Minister skal give i dette Dieblit med Hensyn til sin egen Opfattelse af Ordet, men derimod havde det haft en oplysende Karakter, naar denne Oversættelse i Tal var kommen med Hensyn til et Moment, der ligger saa langt tilbage i Fortiden. Jeg har ikke let ved i denne Belysning i Hast at gjennemlæse Betænkningen fra 1874, som jeg her holder i min Haand; men jeg tror ikke at tage feil — tager jeg feil, kan det rettes, og Feilen maa da skrives derpaa, at de forfærdelige Luper, der ere komne